

ster finde sig i at komme til Rigsdagen med et Lovforslag i saa Henseende, naar den saae, at Rigsdagen gjorde Alvor af den Ret, den har, til for et Aar at nægte de midlertidige Lønningsstillæg. Jeg seer ikke rettere, thi jeg er ikke overbevist om, at Rigsdagen paa nogen Maade er bunden, og dette viste sig ogsaa yderligere ved, hvad den høitærede Finantsminister selv oplyste. Eigeoverfor dem, der hidtil have havt Lønningsstillæg gjennem Sædberegning, have vi en langt større Forbindlighed end mod dem, der have havt midlertidigt Tillæg; de have havt det ifølge en Lov, som vedbliver at gjælde, indtil den forandres ved en anden Lov, og derfor have de en ganske anderledes Ret til at vente, at det bliver ved. Dem finder den ærede Minister sig i, at man afkorter Noget, uagtet deres Ret er ganske anderledes begrundet, og det er en Støtte for mit Forslag, at dem, der have endnu større Ret, er han villig til at afkorte Noget. De, der have fra 1,500 Rd. og opad, saae ikke det, de efter Gjennemsnittet have faaet, men naar den ærede Finantsminister og Regjeringen i det Hele taget kunne forsvare ligeoverfor dem, der have en langt anderledes begrundet Ret overfor dette Tillæg, at bestkære dem ved at forandre fra Usikkert til Sikker, saa maa den samme Ret gjælde for dem, der staae løsere, og hvis Berettigelse er langt mindre. Den høitærede Finantsminister henviste ogsaa iaar til de militaire Lønningslove; det kunde han efter min Mening ikke henføre til, thi Et er, hvorledes man vil lønne Armeens Officerer, Armeen i det Hele, et Andet, hvorledes man vil lønne civile Embedsmænd. Det behøver slet ikke at være efter samme Grundsætning, det One behøver ikke paa nogen Maade at rette sig efter det Andet. Vor Arme kan naturligtvis lønnes paa heelt forskjellig Maade, uden at vi derved ere bundne med Hensyn til de civile Embeder. Jeg vil foretrække, naar den ærede Finantsminister holder saa stærkt paa Sit, at vi da lade § 9 heelt gaae ud; saa gjøre vi slet Ingen Uret; thi saa undgaaer man det Stødende baade for dem, der staae paa Sædberegningen og paa midlertidigt Tillæg, naar Lønningsloven udkommer, forsaavidt de ikke gaae ind under den, saa beholde

de den Ret, de have, og faae ingen anden. Dette vilde jeg foretrække fremfor den Afgjørelse at tage Noget fra dem, der have en større Ret, medens man ikke vil bestkære dem, der have en mindre Ret — Jeg kommer nu til mit Forslag under Nr. 4. Jeg fik noget Medhold med Hensyn til dette Spørgsmaal af den ærede Finantsminister. Denne Sag er jo saa ofte omhandlet, at vi altid have kunnet vide, hver for sig, hvorledes man forsvare sine Anskuelser og Meninger; der kan ikke siges noget Nyt om den. Naar en Mand vil udtale sig herom, og man kjenner hans Betragtningssmaade, veed man iforveien, hvad han vil sige. At det skal være til Statens Larv, at man bevarer Retten for Embedsmændene til at gaae til Domstolene, naar de mene, at Ministeriet ikke beregner eller opgjør deres Lønningsbeløb rigtigt, kan jeg ikke paa nogen Maade see. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville) mente, at den Erfaring, som vi hidtil have gjort, ikke skulde drive os til at tage en saadan Bestemmelse. Men jeg maa netop sige, at de Erfaringer, som vi i denne Henseende have gjort, have bidraget meget til, at jeg har taget denne Sag paa den Maade, jeg har. Ganske vist er det, at det ikke er mange Tilfælde, i hvilke en Embedsmand er gaaet til Domstolene i denne Anledning, men det er heller ikke det, hvorpaa det kommer an; hvad det kommer an paa, er, i hvor mange Tilfælde Domstolenes Afgjørelser ere gaaede imod Administrationens, og jeg troer, at i de fleste Tilfælde ere Domstolene komne til et andet Resultat end Administrationen, medens vi, som have siddet i de lovgivende Forsamlinger, have meent, at Regjeringen fortolkede Lønningsbestemmelserne aldeles i Overensstemmelse med den Mand, i hvilken de vare blevne vedtagne af den lovgivende Magt. Og det er denne Erfaring, som har bidraget en Deel til, at jeg maa mene, at vi maae see at komme bort fra denne Bestemmelse om Embedsmændenes Ret i saa Henseende. Det er en forargelig Ting, at en Embedsmand, der er ansat med en bestemt Lønning, skal kunne søge den vedkommende Autoritet, under hvilken han sorterer, ved Domstolene for at faae sig tilkjendt en høiere Løn end den, som Statens